

Vyvěšeno dne: 17. 7. 2026

Svěšeno dne: 31. 7. 2026

Lenka Zubajová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra, soudce Milana Podhrázkého a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **Bc. Petr Herynek**, bytem Pastvisko 37/0, Proseč-Záhoří, zastoupen Mgr. Radovanem Hrubým, advokátem se sídlem Revoluční 1003/3, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2025, č. j. 10 A 118/2024-132,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 6 135 Kč k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Radovana Hrubého, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný zaslal Českému svazu chovatelů, z.s., IČO: 00443204 (dále též „Český svaz chovatelů“ nebo „sdružení“), *Oznámení o pozbytí platnosti rozhodnutí o zařazení plemene česká slepice zlatá kropenatá do Národního programu konzervace a využívání genetických zdrojů rostlin, zvířat a mikroorganismů významných pro výživu a zemědělství* (dále též „Oznámení“), ze dne 25. 9. 2024, č. j. MZE-59204/2024-13113. Oznámení navazovalo na předchozí postup žalovaného vůči Českému svazu chovatelů, který vycházel z § 14f odst. 5 zákona č. 154/2000 Sb. o šlechtění, plemenitbě a evidenci hospodářských zvířat a o změně některých souvisejících zákonů (plemenářský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „plemenářský zákon“). Oznámení se týkalo plemene česká slepice zlatá kropenatá, které bylo zařazeno do Národního programu konzervace a využívání genetických zdrojů rostlin, zvířat a mikroorganismů významných pro výživu a zemědělství (dále též „Národní program“).

[2] Národní program je upraven v § 14 a násl. plemenářského zákona, zpracovává jej Ministerstvo zemědělství a jeho účelem je ochrana, konzervace, dokumentace a udržitelné využívání genetických zdrojů zvířat. Zařazení plemene do Národního programu se provádí na základě žádosti uznaného chovatelského sdružení, k níž se mimo jiné příkládá tzv. Metodika uchovávání genetického zdroje zvířete (dále též „Metodika“) - § 14a odst. 1 písm. b) plemenářského zákona. Metodika obsahuje metody a postupy při sledování plemene zvířete, povinnosti vlastníků genetických zdrojů při práci s genetickým zdrojem zvířete, zařazování vlastníků genetických zdrojů do Národního programu a další náležitosti stanovené vyhláškou č. 72/2017 Sb., o genetických zdrojích zvířat, jakož i Národním programem. V případě plemene česká slepice zlatá kropenatá bylo ze strany žalovaného zjištěno, že u tohoto plemene postupně dochází k nežádoucím změnám.

II.

[3] Žalobce se u městského soudu původně domáhal ochrany proti nezákonnému zásahu žalovaného spočívajícího ve vydání Oznámení. Nezákonný zásah spatřoval také v postupu žalovaného předcházejícímu vydání Oznámení, zejména ve výzvě ze dne 4. 7. 2024 adresované Českému svazu chovatelů, jímž žalovaný vyzval svaz ke změně Metodiky. Po výzvě soudu žalobce změnil zásahovou žalobu na žalobu proti rozhodnutí, v níž se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného – Oznámení.

[4] Městský soud předně posuzoval aktivní legitimaci žalobce. Konstatoval, že Oznámením správní orgán rozhodl o právech a povinnostech konkrétního adresáta v oblasti veřejné správy, tedy dotkl se i žalobcovy právní sféry jako člena Českého svazu chovatelů, vlastníka generického zdroje zvířat, účastníka Národního programu a současně i jako výkonného garanta tohoto genetického zdroje. Zásah do veřejných subjektivních práv žalobce dle městského soudu spočíval nejen ve finančních příspěvcích, ale též v narušení zájmu na ochraně unikátního genetického zdroje, který je obdobný zájmu členů občanských sdružení na ochraně přírody a krajiny ve stavebních řízeních. Tam může být aktivně legitimovaný také člen takového sdružení, což odpovídá konstantní judikatuře správních soudů i Ústavního soudu. Nic na tom nemění, že žalovaný zahájil s žalobcem řízení o jeho vyřazení jakožto chovatele dotčeného plemene z Národního programu z důvodu změny Národního programu, ani zrušení statutu vlastníka genetického zdroje v důsledku vydaného Oznámení. Nepřisvědčil názoru žalovaného, že se žalobce, popřípadě sdružení měli bránit již proti kvalifikované výzvě dle § 14f odst. 5 plemenářského zákona. Případné vady kvalifikované výzvy, spočívající například v nesplnění zákonných podmínek pro její vydání, je nutno namítat v rámci žaloby proti rozhodnutí, jímž správní orgán dospěl k závěru, že Metodika předložená sdružením na základě kvalifikované výzvy nebyla předložena v požadovaném rozsahu a ve stanovené lhůtě.

[5] Při posuzování povahy napadeného Oznámení dospěl městský soud k závěru, že se jedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Z § 14f odst. 5 plemenářského zákona vyplývá, že vydání Oznámení předcházelo rozhodování žalovaného o naplnění podmínek § 14f odst. 5 plemenářského zákona, tj. zdali došlo k předložení návrhu změny Metodiky ve stanovené lhůtě a požadovaném rozsahu. Byl to žalovaný, který naplnění těchto podmínek posuzoval, a to na základě zákonem stanovených podmínek, které byl povinen zjistit a vyhodnotit. Nejednalo se tedy o typické rozhodnutí *ex lege*. Vydání Oznámení předcházel zákonem předpokládaný procesní postup zakončený posouzením, zda změna Metodiky předložená Českým svazem chovatelů, pokud jde o její obsah, vyhovovala zákonným požadavkům. Dodal, že oznámení nepochybně zasahuje jak do práv sdružení, tak do práv žalobce. Při hodnocení povahy Oznámení vycházel z toho, že pojetí rozhodnutí ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. je pojetím materiálně formálním. Shledal naplnění jak materiálních, tak formálních kritérií vytyčených judikaturou Nejvyššího správního soudu. Rovněž byl splněn požadavek na oznámení rozhodnutí

pokračování

a vedení spisové dokumentace. Nad rámec výše uvedeného městský soud konstatoval, že bylo splněno i kritérium efektivity ochrany.

[6] Dříve než se městský soud zabýval věcnými námitkami, v intencích žalobních námitek posoudil žalobní námitku týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného Oznámení pro nedostatek důvodů a nedostatku skutkových podkladů pro rozhodnutí. Dospěl k závěru, že z Oznámení není možné seznat důvody, pro které byly naplněny podmínky pro vydání kvalifikované výzvy a proč návrh sdružení na změnu Metodiky nebyl „v požadovaném rozsahu“. Odůvodnění napadeného Oznámení obsahovalo pouze to, že kvalifikovaná výzva byla vydána, neboť z výsledků hodnocení vyplývá, že dochází k závažným změnám u plemene česká slepice zlatá kropenatá na úrovni sledovaných užitkových parametrů a genetické diverzity. Konkrétně k těmto výsledkům však nebylo uvedeno kromě obecných odkazů na právní úpravu nic jiného. Žalobce přitom zpochybňoval právě výsledky hodnocení. Oznámení též obsahovalo informaci, že proběhla řada jednání o podobě upravené Metodiky, avšak obsah těchto jednání nebyl nikde specifikován. Z uvedených důvodů nemohl městský soud přezkoumat, zda sdružením navrhovaná změna Metodiky reflektuje požadavky ministerstva a určené osoby a zda sdružení splnilo svoji povinnost předložit návrh změn Metodiky v požadovaném rozsahu. Nedostatky metodiky totiž byly zmíněny pouze příkladmo. Žalovaný se k chybějícím důvodům vyjádřil ve vyjádření k žalobě. Městský soud k nim nepřihlédl, neboť nedostatky odůvodnění rozhodnutí, které způsobují jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nelze zhojit uvedením chybějících náležitostí odůvodnění ve vyjádření k žalobě. Uzavřel, že nedostatek odůvodnění zapříčiňuje i vadu řízení spočívající v nedostatku skutkových podkladů, neboť v Oznámení není uveden odkaz na konkrétní podklady a důkazy. Dodal, že § 14f odst. 5 plemenářského zákona předpokládá splnění obou podmínek kumulativně, tj. nepředložení Metodiky v požadovaném rozsahu a nepředložení včas. Právě proto, že obě podmínky musí být splněny kumulativně, nesplněním byť jedné z nich je splněna podmínka nesplnění povinnosti podle tohoto ustanovení. Tvrzené nesplnění však v rozhodnutí nebylo dostatečně odůvodněno.

III.

[7] Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Namítal nepřezkoumatelnost rozsudku, neboť ten nedostatečně odůvodnil posouzení povahy Oznámení jako rozhodnutí, závěry o tom, jak má stěžovatel v řízení dále pokračovat a též závěr o nepřezkoumatelnosti kvalifikované výzvy. Nesprávně též posoudil otázku přípustnosti žaloby a přezkoumatelnosti Oznámení a kvalifikované výzvy.

[8] Městský soud podle stěžovatele zcela opomenul, že Oznámení bylo úkonem, jehož vydání plemenářský zákon nepředpokládá ani nevyžaduje. Vzhledem k tomu, že sdružení nepředložilo návrh Metodiky v požadovaném rozsahu, nastal zákonem předpokládaný důsledek, kterým je pozbytí platnosti rozhodnutí o zařazení plemene zvířete do Národního programu. Zákon přitom nevyžaduje, aby o tomto důsledku bylo sdružení informováno či aby o něm bylo vydáváno jakékoli rozhodnutí, vyrozumění či sdělení. K vydání oznámení stěžovatel přistoupil toliko proto, aby sdružení a jeho členové byli informováni, že v důsledku pozbytí platnosti rozhodnutí o zařazení plemene do Národního programu dojde ke změně Národního programu spočívající ve vypuštění dotčeného plemene. Pokud by postupoval striktně dle zákona, provedl by pouze změnu Národního programu. Pokud 14f odst. 5 plemenářského zákona stanoví, že rozhodnutí o zařazení plemene do Národního programu pozbývá platnosti marným uplynutím lhůty k předložení Metodiky ve stanoveném rozsahu, a současně správnímu orgánu neukládá, aby o tomto důsledku sdružení jakkoli vyrozumíval, pak není možné, aby přípis vydaný správním orgánem nad rámec tohoto ustanovení byl následně správním soudem posouzen jako rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Nesouhlasil s odůvodněním, že vydání Oznámení muselo předcházet

„rozhodování“ stěžovatele o naplnění podmínek § 14 odst. 5 plemenářského zákona, jakož i zákonem předpokládaný procesní postup a vyhodnocování podkladů. Stejně tak měl za to, že napadené Oznámení nemůže zasáhnout do práv dalších osob, neboť má pouze informativní charakter. Již z toho důvodu nemohlo být materiálně rozhodnutím. Judikaturu rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, na kterou městský soud odkazoval, považoval za nepřiléhavou. Městský soud aplikoval na napadené Oznámení velmi přísné nároky z hlediska přezkoumatelnosti. Stěžovatel připustil, že plemenářský zákon obsahuje poněkud nestandardní úpravu. Jde však o kogentní úpravu, kterou nelze ignorovat. Vzhledem k nesprávnému posouzení této otázky posoudil městský soud nesprávně též přípustnost žaloby proti Oznámení.

[9] Ačkoliv se stěžovatel domnívá, že Oznámení není rozhodnutím, vyjádřil se též k závěru soudu o jeho nepřezkoumatelnosti. Oznámení je podle stěžovatele nutné hodnotit v kontextu předchozích úkonů. Připustil, že výzva ani Oznámení neobsahovaly např. odkazy na genetické analýzy, jakož i další dílčí dokumenty, které rovněž byly důvodem pro vydání výzvy. Jednalo se však o dokumenty, které byly sdružení známy. Výzva sice mohla být podrobnější, není však pravdou, že je tak nekonkrétní, jak tvrdí městský soud. Na tuto výzvu pak navazovalo napadené Oznámení. V něm byl mimo jiné uveden i demonstrativní výčet náležitostí Metodiky, které byly výzvou požadovány, avšak nebyly naplněny. Tento výčet přitom zcela postačoval pro závěr, že Metodika nebyla předložena v požadovaném rozsahu. Nepovažoval za pravdivé, že odůvodnění Oznámení stěžovatel doplnil až ve vyjádření k žalobě.

[10] Dále namítal, že z napadeného rozsudku nelze seznat, jakým způsobem má stěžovatel v řízení dále postupovat, resp. jaké důsledky má zrušení napadeného Oznámení ve vztahu k Národnímu programu, nebo zda zrušením napadeného Oznámení došlo k „obnovení platnosti“ rozhodnutí o zařazení dotčeného plemene do Národního programu. Pokud by soud přezkoumával postup stěžovatele vůči sdružení v rámci tzv. zásahové žaloby, pak by bylo možné připustit případný řádně zdůvodněný závěr soudu, že postup stěžovatele byl vadný a nezákonný. Tak tomu ovšem v projednávané věci nebylo. Oproti městskému soudu má stěžovatel za to, že Oznámení má deklaratorní povahu, nikoliv konstitutivní. Nerozumí ani požadavku, že by měl v dalším řízení konkretizovat průběh zjišťování výsledků hodnocení. Za nesrozumitelný považoval též požadavek, aby každá fáze procesního postupu byla provedena v souladu se zákonem. Právní úprava totiž stanoví pouze to, že ministerstvo vydá výzvu, a není-li této výzvě vyhověno, pozbývá rozhodnutí o zařazení plemene do Národního programu platnosti.

[11] K nepřezkoumatelnosti výzvy dle § 14 odst. 5 plemenářského zákona stěžovatel namítal, že neví, proč by výzva, obdobně jako napadené Oznámení, měla být vůbec jakkoli zdůvodňována. Takový předpoklad jde nad rámec plemenářského zákona. Kvalifikovanou výzvu považoval za dostatečně zdůvodněnou, byť stručnou. Městský soud dle jeho názoru nepochopitelně aplikuje na výzvu požadavky, které jsou běžně vztahovány ke správnímu rozhodnutí. Takový náhled je v rozporu se skutečným charakterem tohoto úkonu. Městský soud nesprávně po stěžovateli požaduje, aby opětovně posoudil, zda jsou dány předpoklady pro vydání kvalifikované výzvy. Nevysvětlil však, proč se domnívá, že byla výzva vydána neoprávněně. V řízení předložil dostatek podkladů prokazujících oprávněnost vydání výzvy. S ohledem na vysokou odbornost otázek souvisejících s plemenářskou prací navrhl též aktivní účast odborníků na ústním jednání. Městský soud však jejich účast nepřipustil. Dle jeho názoru se městský soud dopustil selektivního hodnocení důkazů.

[12] V doplnění kasační stížnosti stěžovatel poukázal na aktuální informace ve spolkovém rejstříku a další zdroje, podle kterých je situace ohledně vedení sdružení nepřehledná a neustále se mění. Nesouhlasil se závěrem soudu, že žalobce byl v době podání žaloby a vydání rozsudku oprávněn jednat za sdružení. Žalobce podal žalobu jako fyzická osoba, nikoliv jako zástupce sdružení. Oznámení, pokud vůbec mohlo způsobit nějaké právní účinky, nezaložilo, nezměnilo,

pokračování

nezrušilo ani závazně neurčilo práva a povinnosti žalobce, ale pouze práva a povinnosti sdružení. Městský soud svůj závěr o aktivní legitimaci odůvodňuje judikaturou zaměřenou na práva spolků participovat na řízeních, které se mohou dotýkat zájmů jejich členů. Stěžovatel nikdy nezpochybňoval, že účastníkem řízení o vydání Oznámení bylo a mělo být právě sdružení jakožto spolek chránící zájmy svých členů. Sám žalobce však na tomto řízení účasten nebyl a nemohl být.

[13] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[14] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel i nadále pokračuje v jednáních, kterými zasahuje do subjektivních práv žalobce a dalších vlastníků genetických zdrojů zvířat. V průběhu soudního řízení zahájil další správní řízení vůči všem účastníkům Národního programu ve věci zrušení rozhodnutí o jejich zařazení jakožto vlastníků genetického zdroje zvířete česká slepice zlatá kropenatá do Národního programu. Nezákonným vyřazením plemene z Národního programu, jakož i zrušením účasti žalobce v Národním programu stěžovatel brání žalobci ve výkonu práv vlastníka genetického zdroje zvířete česká slepice zlatá kropenatá. Ke kasačním námitkám uvedl, že považuje rozsudek městského soudu za věcně správný a kasační stížnost za nedůvodnou. Napadený rozsudek je řádně odůvodněn, je přezkoumatelný a obsahuje vysvětlení, jak má stěžovatel v dalším řízení postupovat. Bylo logicky a řádně vysvětleno, z jakých důvodů dospěl městský soud k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Postup stěžovatele dle § 14f odst. 5 plemenářského zákona považuje za projev libovůle, který nebyl založen na objektivně zjištěných nedostatcích. I nadále platí stávající platná a schválená Metodika. Jeho postup považoval též za nepředvídatelný, netransparentní, nesrozumitelný, nepřezkoumatelný a nezákonný. Rovněž je v rozporu s výkonem dobré správy a diskriminační. Z obsahu správního spisu nevyplývají podklady pro postup stěžovatele dle § 14f odst. 5 plemenářského zákona.

[15] Stěžovatel v reakci na vyjádření žalobce uvedl, že žalobcova tvrzení jsou nepravdivá a zavádějící. Není pravdou, že by stěžovatel nerespektoval rozhodnutí městského soudu. Po vydání usnesení o přiznání odkladného účinku podané žalobě nebyly činěny žádné kroky vůči chovatelům nebo Českému svazu chovatelů. Žalobce nebyl a není oprávněným představitelem sdružení, přičemž právě to bylo jediným adresátem napadeného Oznámení a subjektem oprávněným k udržování genetického zdroje v rámci Národního programu.

V.

[16] Několika podáními adresovanými Nejvyššímu správnímu soudu se ke kasačnímu řízení chtěl připojit pan Šlehofer. Jádrem jeho tvrzení bylo, že jej městský soud opomněl vyrozumět o probíhajícím řízení a že u Nejvyššího správního soudu hodlá uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, neboť zrušením napadeného Oznámení mohl být zasažen na svých právech. Z jeho podání je patrné, že je vlastníkem samostatné populace plemene česká slepice zlatá kropenatá oddělené od populace Českého svazu chovatelů. Obsáhle vylíčil kvality svého chovu ve srovnání s chovem spadajícím pod Český svaz chovatelů. Zdůraznil, že Národní program je financován z veřejných zdrojů a tyto finance jsou ze strany Českého svazu chovatelů využívány nesprávně a neefektivně. Původ zvířat, na něž jsou příspěvky pobírány, je mnohdy nedohledatelný a kvalita chovu vedeného u Českého svazu chovatelů je nízká. Jeho zájem na platnosti Oznámení, resp. na vyřazení české slepice zlaté kropenaté spočívá v přesvědčení, že plemenitba populace je ze strany Českého svazu chovatelů vedena nekompetentně a nízká plemenná hodnota jím vedené populace mu neumožňuje se zapojit do Národního programu. Přetrvávání populace vedené Českým svazem chovatelů v Národním programu pak posiluje

nekalou konkurenci vůči jeho populaci slepic spočívající v tvrzené masivní a zjevně nelegitimní finanční a hmotné podpoře z veřejného rozpočtu. Vydáním rozsudku městského soudu měl být přímo dotčen na svých právech, a to nejen jako konkrétní fyzická osoba, ale též „jako člen veřejnosti a občan České republiky“.

[17] K naposledy zmíněným podáním považuje Nejvyšší správní soud za nutné na tomto místě uvést, že podle § 105 odst. 1 s. ř. s. jsou účastníky řízení o kasační stížnosti stěžovatel a všichni, kdo byli účastníky původního řízení. Okruh účastníků řízení o kasační stížnosti je tedy (s výjimkou případů, kdy kasační stížnost podává osoba zúčastněná na řízení, příp. některá z osob uvedených § 106 odst. 2 věta druhá s. ř. s., nebo případů specifických – např. kasační stížnost advokáta proti usnesení o jeho ustanovení) fakticky shodný s okruhem účastníků řízení o žalobě dle § 34 s. ř. s. Řízení o kasační stížnosti není prostorem, kde by se nově vytvářel okruh účastníků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 As 70/2009-190 nebo ze dne 26. 3. 2020, č. j. 9 Afs 271/2018-52). Pokud tedy p. Šlehofer nebyl účastníkem řízení před městským soudem, nebyl v něm osobou zúčastněnou na řízení a ve svých podáních ani netvrdí, že podává kasační stížnost jako nesprávně opomenutý účastník uvedeného řízení, pak mu jeho následná podání nemohou založit procesní postavení účastníka řízení, jehož se zjevně domáhá. Vzhledem k obsahu podání nebylo možné pana Šlehofera považovat ani za tzv. *amicus curiae*. Z podání pana Šlehofera je jeví, že má zájem na pozbytí platnosti zařazení české slepice zlaté kropenaté do Národního programu. Pan Šlehofer však není ani členem Českého svazu chovatelů, ani Národního programu. Jak napadené oznámení, adresované Českému svazu chovatelů, tak i celý proces, který jeho vydání předcházelo (byť se kasační soud podrobně seznámil s důvody, které p. Šlehofera k jeho postoji vedou) jej bezprostředně nezkracují na jeho veřejných, již existujících subjektivních právech. Rovněž dosud na tomto místě nelze presumovat, zda mu případně nějaká veřejná subjektivní práva vzniknou, či že jimi dosud nedisponuje právě v důsledku okolností, o nichž se toto soudní řízení vede. K podáním pana Šlehofera v kasačním řízení proto Nejvyšší správní soud musel přistoupit zdrženlivě a vnímá je jako další z informačních zdrojů umožňujících utvořit si představu o povaze problémů ve specifické odvětvové problematice.

VI.

[18] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem dalšího hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009-71).

[21] Nepřezkoumatelnost podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívá v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů napadeného rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nepřezkoumatelnost je vadou, k níž by byl případně Nejvyšší správní soud povinen přihlédnout i bez námítky (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech a proč považuje námítky účastníků řízení za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, či ze dne

pokračování

7. 10. 2021, č. j. 7 As 146/2021-26). Nepřezkoumatelné je tedy takové rozhodnutí, které nelze přezkoumat pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Nepřezkoumatelnost je třeba vykládat v souladu s jejím skutečným smyslem, neboť jde o jednu z nejzávažnějších vad řízení, kterou lze konstatovat pouze v případě, že pro výše uvedené důvody skutečně nelze seznat, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku posuzovaného rozhodnutí, respektive proč považoval vznesené námitky za nedůvodné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze 4. 3. 2022, č. j. 5 As 158/2021-36, bod 18, a tam citovanou judikaturu). Napadený rozsudek výše uvedená kritéria přezkoumatelnosti splňuje.

[22] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost v tom, že městský soud nedostatečně odůvodnil posouzení povahy Oznámení jako rozhodnutí, rovněž závěry o tom, jak má stěžovatel v řízení dále pokračovat a též neměl dostatečně zdůvodnit závěr o nepřezkoumatelnosti předcházející kvalifikované výzvy. Nejvyšší správní soud těmto výhradám nemohl přisvědčit. Napadený rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Z rozsudku je patrné, z jakého skutkového stavu městský soud vyšel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu a judikaturu. V bodech 52 až 64 městský soud podrobně zdůvodnil, proč je napadené Oznámení třeba pro účely soudního přezkumu považovat za rozhodnutí, jímž se zakládají, mění ruší nebo závazně určují práva a povinnosti jeho adresátů. Odkázal přitom na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu a podrobně rozvedl jednotlivá kritéria, dle nichž Oznámení posuzoval. V souvislosti s tím se zabýval i včasností podané žaloby (bod 65) a aktivní legitimací žalobce (body 39 až 51). Námitka o nepřezkoumatelnosti rozsudku je proto nedůvodná.

[23] Jádro kasačních námitek míří proti názoru městského soudu, že Oznámení je rozhodnutím podle § 65 s. ř. s. a související otázky existence aktivní legitimace žalobce k podání žaloby. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že polemiku stran aktivní legitimace k podání žaloby nelze vnímat kategoricky alternativně jak činí stěžovatel, pokud tvrdí, že žalobcem mělo být místo žalobce sdružení, ale tak, zda právní úprava ve spojení s existující judikaturou správních soudů umožňuje, aby žalobu mohl podat *též* žalobce jako fyzická osoba jsoucí ve specifickém, právní úpravou předpokládaném právním postavení.

[24] Při posuzování aktivní legitimace k podání žaloby je třeba vycházet z § 65 odst. 1 s. ř. s. Podle něj je žalobu oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Podle odst. 2 téhož ustanovení pak žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Aktivní procesní (žalobní) legitimaci má tedy každý, kdo tvrdí, že byl na svých hmotných právech zkrácen rozhodnutím přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, či rozhodnutí téhož soudu ze dne 22. 2. 2011, č. j. 2 Afs 4/2011-64, ze dne 14. 1. 2013, č. j. 2 As 7/2011-274, ze dne 18. 4. 2014, č. j. 4 As 157/2013-33 atp.). I podle komentářové literatury bude splnění podmínek aktivní procesní legitimace dáno, „*bude-li žalobce logicky důsledně a myslitelně tvrdit možnost dotčení vlastní právní sféry napadeným rozhodnutím. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu rozhodnutí (srov. k tomu přiměřeně usnesení RS NSS 1 Ao 1/2009-120, bod 34). Bude-li např. zjevné, že napadené rozhodnutí se již ze své podstaty nemůže žalobce nijak týkat, nemohlo se ho v žádném myslitelném případě jakkoliv dotknout na právní sféře, nejsou dány podmínky aktivní procesní legitimace a budou dány podmínky pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.*“ [Kühn, Kocourek aj.: Soudní řád správní. Komentář. Wolters Kluwer (ČR), Praha, 2019]. Žalobce v žalobě jednoznačně vyličil, v čem shledává zkrácení na svých právech.

Podmínka tvrzení je tedy splněna. Nelze přistoupit na argumentaci stěžovatele, že žalobce napadeným Oznámením nemohl být zkrácen na svých právech, neboť se jednalo o prosté informativní oznámení, jehož navíc nebyl ani adresátem. Byť žalobce nebyl přímo účastníkem procesu předcházejícího vydání Oznámení a Oznámení mu nebylo doručováno, kasační soud nemá pochyb, že Oznámením bylo zasazeno i do žalobcovy právní sféry. Ve věci není sporu, že postup stěžovatele, který je přezkoumáván v tomto řízení, má přímý dopad na právní postavení žalobce, který je účasten Národního programu a právě v návaznosti na vydané oznámení činí stěžovatel vůči žalobci další právní kroky. Argument stěžovatele, že právě v důsledku přiznání odkladného účinku podané žalobě posečkal s dalším vedením řízení o vyloučení žalobce z Národního programu je proto naopak podpůrným argumentem pro přesvědčení, že již vydáním Oznámení stěžovatel do právní sféry žalobce přímo zasáhl. Nic na tom nemění ani to, že dle stěžovatele je za aktualizaci Metodiky odpovědné výhradně sdružení, jakožto jediný oprávněný a povinný z rozhodnutí o zařazení plemene do Národního programu. Tento argument totiž přímo nevyvrací právní názor městského soudu o zásahu do právní sféry žalobce coby podmínky jeho aktivní legitimace, které je ze své podstaty pojmem širším než přímé dotčení na veřejných subjektivních právech adresáta rozhodnutí.

[25] Obecně platí, že člen spolku není aktivně legitimován k podání žaloby pouze proto, že je členem spolku. Nejvyšší správní soud spatřuje v tomto případě existenci aktivní legitimaci žalobce především v tom, že je vlastníkem genetického zdroje zvířat a účastníkem Národního programu, a to na základě rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 29. 7. 2022, č. j. MZE-42923/2022-13113. Do programu byl zařazen v návaznosti na vydání rozhodnutí o zařazení plemene česká slepice zlatá kropenatá do Národního programu konzervace a využívání genetických zdrojů rostlin, zvířat a mikroorganismů významných pro výživu a zemědělství ze dne 12. 9. 2017, č. j. 36933/2017-MZE-17253. Jeho náplní je mj. udržovat genetické zdroje česká slepice zlatá kropenatá dle schválené Metodiky, přičemž tento chov je podporován Ministerstvem zemědělství České republiky. V souvislosti s tím byl jmenován do funkce výkonného garanta tohoto genetického zdroje Výzkumným ústavem živočišné výroby, v.v.i. dne 17. 4. 2023, č. j. Ř/500/2023 na období 2023-2027. Pokud tedy stěžovatel tvrdí, že žalobci nesvědčí aktivní legitimace k podání žaloby, neboť již není ve vedení sdružení, nelze tomuto argumentu přisvědčit. Stěžovateli totiž svědčí aktivní legitimace z důvodu vlastnictví genetického zdroje plemene zařazeného do Národního programu. Stěžovatel nesprávně vnímá žalobu jako žalobu sledující zájmy sdružení. Žalobce podal žalobu převážně ve vlastním zájmu, jakožto člen sdružení, do jehož právní sféry napadené Oznámení přímo zasahuje. Na aktivní legitimaci žalobce ve smyslu její existence nemá vliv ani to, že stěžovatel v návaznosti na vydané Oznámení vedl se žalobcem následné řízení o vyřazení žalobce jakožto chovatele dotčeného plemene z Národního programu, nebo že žalobci zrušil statut vlastníka genetického zdroje ze zákona. Případná další navazující řízení (v nichž je aktivní legitimace žalobce případně zřetelnější) ještě bez dalšího nevylučují aktivní legitimaci žalobce v řízení tomto.

[26] Jak uvedl již městský soud, zásah do veřejných subjektivních práv žalobce spočívá mimo jiné ve finančních příspěvcích, na které mají právo vlastníci genetického zdroje, ale též v dotčení zájmu na ochraně unikátního genetického zdroje. Připouští se i dotčení práva členů spolku na příznivé životní prostředí, jestliže má tvrzený zásah důsledky pro dosahování cílů, na něž se spolek zaměřuje (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2017, č. j. 3 As 126/2016-38). Z povahy činnosti sdružení i žalobce je nepochybné, že jeho činností je rovněž ochrana a podpora chovatelů v daném případě prostřednictvím unikátního genetického zdroje. Dalším cílem je zajištění potravinové bezpečnosti prostřednictvím uchovávání genetických zdrojů zvířat, což je klíčové pro zajištění stabilní a bezpečné produkce potravin. Národní program podporuje výzkum a šlechtění zvířat, což přispívá k rozvoji nových metod konzervace a využívání genetických zdrojů. Ochrana genetických zdrojů zvířat má také ekonomický význam, protože přispívá k udržitelnosti zemědělských praktik a podporuje

pokračování

venkovské komunity. Ze shora nastíněných důvodů je patrné, že jednotliví členové mohou být rozhodnutím adresovaným spolku individuálně zasaženi z různých důvodů, a proto mohou hájit svá dotčená práva samostatně. Oznámení, byť jeho adresátem nebyl žalobce, ale sdružení, jehož je žalobce členem, nepochybně zkrátilo práva i žalobce samotného. Proto mu svědčí aktivní legitimace dle § 65 s. ř. s.

[27] Vedle úvahy o aktivní legitimaci žalobce k podání žaloby bylo další stěžejní otázkou, zda je třeba Oznámení skutečně považovat za rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s. Při posuzování povahy Oznámení je nutné vycházet z obligatorních kritérií, kterými jsou mj. procesní postupy před vydáním napadeného aktu, formální a materiální kritéria a jeho právní účinky.

[28] Podle § 14f odst. 5 plemenářského zákona. „*Ministerstvo vyzve sdružení ke změně Metodiky v případě změn právních předpisů, smluv vyplývajících z plnění mezinárodních závazků, Národního programu nebo na základě výsledků hodnocení Národního programu provedeného podle odstavce 2 písm. e) nebo na základě výsledků hodnocení příslušného druhu nebo plemene genetického zdroje zvířete provedeného podle odstavce 4 písm. e). Sdružení do 30 dnů ode dne doručení výzvy ke změně Metodiky, nestanoví-li ministerstvo lhůtu delší, předloží ministerstvu návrh změn Metodiky. Nepředloží-li sdružení návrh změny Metodiky v požadovaném rozsahu a ve stanovené lhůtě, pozbývá rozhodnutí o zařazení druhu nebo plemene zvířete do Národního programu vydané podle § 14a odst. 4 platnosti, a to dnem, kdy marně uplynula lhůta pro podání návrhu na změnu Metodiky. O změnu Metodiky může sdružení požádat i z jiného důvodu než z důvodů uvedených ve větě první. Pro řízení o návrhu změny Metodiky platí § 14a obdobně. Bude-li návrhu vyhověno, ministerstvo vydá podle § 14a odst. 4 nové rozhodnutí, jehož přílohou bude nové znění Metodiky*“.

[29] Celou argumentaci stěžovatele v kasační stížnosti i v následných podáních se line úvaha, že plemenářský zákon explicitně neukládá stěžovateli povinnost rozhodovat (vydat rozhodnutí) v případě nepředložení návrhu změny Metodiky ve stanovené lhůtě či ve stanoveném rozsahu. Proto následný akt, kterým se sdružení sdělují tyto skutečnosti, nemůže být podle stěžovatele rozhodnutím. Nejvyšší správní soud, stejně jako městský soud, tento názor nesdílí. Jen z toho, že plemenářský zákon stanoví výslovný následek v podobě pozbytí platnosti rozhodnutí o zařazení druhu nebo plemene zvířete do Národního programu k určitému datu (ke dni marného uplynutí lhůty) neplyne, že ve všech případech nastává tento následek bez dalšího, bez autoritativního vyslovení této skutečnosti stěžovatelem. Jiná situace nepochybně nastane, pokud nebude mezi účastníky sporu o relativně objektivní skutečnosti, o tom, že návrh na změnu Metodiky nebyl předložen vůbec nebo nebyl předložen ve stanovené lhůtě. Pak skutečně nemusí být dán prostor pro diskreci správního orgánu a právní úprava obsahuje pravidlo, ke kterému dni dosavadní rozhodnutí o zařazení druhu nebo plemene pozbude platnosti. Jinak však tomu bude v případě různých názorů stěžovatele a sdružení na to, jaký rozsah změny dosavadní Metodiky je třeba považovat za požadovaný. Stejně tak si lze představit různý názor obou stran na dodržení stanovené lhůty k podání návrhu na změnu Metodiky. V takových případech má sdružení (a rovněž jeho členové) právo na to, aby jim bylo autoritativně sděleno (oznámeno), že stěžovatel považuje úpravu Metodiky za nikoli řádnou či nikoli včasnou a z jakých důvodů. Takový výstup nemůže být ničím jiným než rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. a důvody v něm uvedené musí být možné ve správním soudnictví přezkoumat. Tento závěr ostatně podporuje i poslední věta § 14f odst. 5 plemenářského zákona, která předpokládá vydání rozhodnutí, bude-li návrhu na změnu Metodiky vyhověno. Nelze připustit, aby v případě pro žadatele nepochybně negativnějšího následku (pokud návrhu vyhověno nebude) byla právní úprava interpretována tak, že ten zůstane bez možnosti proti implicitnímu závěru o nesplnění požadovaných podmínek (skutečnosti, která podle stěžovatele nastane ze zákona – pozbytí platnosti dosavadní Metodiky) účinně brojit.

[30] Oznámení ze dne 25. 9. 2024, č.j. MZE-59204/2024-13113, předcházelo rozhodování stěžovatele o naplnění podmínek § 14f odst. 5 plemenářského zákona, tj. zdali došlo k předložení

návrhu změny Metodiky ve stanovené lhůtě a požadovaném rozsahu. Teprve po posouzení včasnosti a vyhodnocení obsahu předložené změny Metodiky mohl přistoupit k zákonem předpokládanému důsledku. Vydání Oznámení předcházelo nejprve vydání kvalifikované výzvy, jíž stěžovatel vyzval sdružení k předložení změny Metodiky. Vydání samotné kvalifikované výzvy bezpochyby předcházelo hodnocení výsledků Národního programu (zjištěná klesající kvalita chovu). Přestože o tom zákon podrobnosti výslovně neuvádí, jde o určitým způsobem formalizovaný postup vedoucí k vydání následného rozhodnutí. O tomto postupu je navíc vedena spisová dokumentace. I tyto skutečnosti s poukazem na výše uvedená kritéria vedou k závěru, že Oznámení bylo třeba za rozhodnutí považovat.

[31] Městský soud zcela správně zdůraznil, že § 65 odst. 1 s. ř. s. upravuje pojem rozhodnutí pro účely s. ř. s. autonomně, tedy nezávisle na vymezení pojmu rozhodnutí v jiných právních předpisech. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. tedy může být žalován i akt, který nesplňuje definici v § 9 správního řádu, například proto, že jeho vydání nepředcházelo formalizovaný postup (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015-48). Pojetí rozhodnutí ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. je pojetím materiálně formálním. Prvotním hlediskem je to, zda určitý úkon splňuje materiální znaky rozhodnutí, tedy zda se chová jako rozhodnutí – má obecně povahu individuálního správního aktu a správní orgán jím rozhoduje o právech a povinnostech fyzických a právnických osob a rozhodování se odehrává v oblasti veřejné správy (srov. též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42). Jak již bylo shora uvedeno, napadené Oznámení tato kritéria splňuje. Je třeba mít na paměti též požadavek na minimální formální náležitosti při kvalifikaci určitého úkonu jako rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. I tento požadavek je v nyní projednávané věci splněn. V Oznámení je výslovně uvedeno, že došlo k pozbytí platnosti rozhodnutí o zařazení plemene Česká slepice zlatá kropenatá do Národního programu. Následně jsou uvedeny důvody pozbytí platnosti zařazení (bylo rozhodováno podle § 14f odst. 5 plemenářského zákona, popis procesních úkonů i hodnocení nedostatků Metodiky, což vedlo k závěru, že návrh Metodiky nebyl předložen včas).

[32] Městský soud nepochybil, pokud dospěl k závěru, že napadené Oznámení je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Proti takovému rozhodnutí byla přípustná žaloba ve správním soudnictví.

[33] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani ostatním kasačním námitkám, jejichž jádrem byla polemika o (ne)přezkoumatelnosti Oznámení pro nedostatek důvodů a nedostatek skutkových podkladů pro rozhodnutí a nepřezkoumatelnosti kvalifikované výzvy.

[34] Stěžovatel v kasační stížnosti opakovaně kladl důraz na důvodnost kvalifikované výzvy, aniž by plně reflektoval, že předmětem projednávané věci je její přezkoumatelnost. Městský soud v odůvodnění nikde neuvádí, že výzva nebyla důvodná, ale že vzhledem k její stručnosti a absenci jakýchkoliv podkladů pro její vydání, nebyl s to důvodnost posoudit. Pakliže stěžovatele v dalším řízení zavázal k nápravě (nepřezkoumatelnosti) a současně mu dal na zvážení důvodnost vydání kvalifikované výzvy, nevyslovil tím jednoznačný závěr o její nedůvodnosti.

[35] Městský soud při přezkumu Oznámení vycházel z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu ke kritériím přezkoumatelnosti. Jak již bylo uvedeno, judikatura správních soudů setrvale vykládá, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů se předně myslí nedostatek důvodů skutkových. To znamená, že se správní orgány v řízení nezabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu 2 Ads 58/2003-75). O nepřezkoumatelnost

pokračování

pro nedostatek důvodů jde tehdy, pokud se správní orgán určitou pro posouzení věci významnou skutečností vůbec v rozhodnutí nezabýval. Jde například o situace, kdy se k ní správní orgán vůbec nevyjádřil a ani k ní nečinil v průběhu řízení žádné dokazování, nebo též o případ, kdy správní orgán sice shromáždil podklady rozhodnutí vypovídající o rozhodné skutkové otázce, ovšem nijak tyto podklady nezhodnotil a neučinil z nich ve vztahu k této otázce žádný skutkový závěr, jako tomu bylo v projednávané věci.

[36] Rozhodnutí je nepřezkoumatelné tehdy, pakliže v něm správní orgán neuvede podklady rozhodnutí, z nichž dovodil skutkové závěry, nebo jestliže nevypořádal rozpory mezi shromážděnými podklady, tedy nevysvětlil, proč upřednostnil podklady svědčící o určitém skutkovém závěru na úkor podkladů svědčících o odlišném skutkovém závěru (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47). Obecným nárokem na odůvodnění je, že z něj jako z celku musí být zřejmé, jaký má správní orgán náhled na ty aspekty dané věci, na které poukázali ve svých podáních účastníci, tedy proč považuje jejich námítky za liché, mylné a provedenými důkazy vyvrácené (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53). Městský soud správně upozornil na to, že nedostatky odůvodnění rozhodnutí, které způsobují jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, nelze zhojit uvedením chybějících náležitostí odůvodnění ve vyjádření k žalobě (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71).

[37] Ve světle shora uvedených požadavků Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené Oznámení je skutečně nepřezkoumatelné. Z napadeného Oznámení nelze seznat důvody, proč byly naplněny podmínky pro vydání kvalifikované výzvy a proč návrh sdružení na změnu Metodiky nebyl podle stěžovatele v požadovaném rozsahu. Oznámení bylo velmi stručné. Obsahovalo pouze to, že stěžovatel vydal kvalifikovanou výzvu, v níž uvedl, že z výsledků hodnocení vyplývá, že dochází k závažným změnám u plemene česká slepice zlatá kropenatá na úrovni sledovaných užitkových parametrů a genetické diverzity, a že Český svaz chovatelů má ve lhůtě 30 dnů předložit změnu Metodiky, která reflektuje požadavky a závěry, které byly domluvené na společném jednání, a které jsou zpracovány v zápise z jednání a doloženy v dokumentu „Důležité body pro aktualizaci metodiky ČSZK_2024“. K tomu byla přiložena tabulka, která měla být sestavena z každoročně zpracovaných informací a výročních zpráv. Konkrétně k těmto výsledkům hodnocení však nebylo uvedeno nic jiného. Přitom žalobce zpochybňoval právě výsledky hodnocení, neboť tvrdil, že k žádným závažným změnám nedocházelo. Ani v samotném Oznámení není uvedeno nic konkrétního. Je v něm zmíněno, že proběhla řada jednání, která byly zakončena dosažením shody o potřebě upravit Metodiku, pročez stěžovatel vydal kvalifikovanou výzvu. Obsah zmíněných jednání a otázky, ve kterých mělo být dosaženo shody, také nejsou v rozhodnutí nijak nespecifikovány. Opět je uvedeno, že předložená Metodika neobsahuje dostatečné postupy pro zamezení nežádoucím změnám plemene ani požadavek zachování diverzity.

[38] Vzhledem ke strohému obsahu Oznámení nebylo možné přezkoumat ani závěr stěžovatele, že sdružením navrhovaná změna Metodiky nereflektuje požadavky ministerstva a určené osoby, a že sdružení nesplnilo svoji povinnost předložit ministerstvu návrh změn Metodiky v požadovaném rozsahu. Byť byly nedostatky navrhovaných změn Metodiky uvedeny pouze orientačně, pro úspornost odůvodnění nebylo možné přezkoumat ani ty. Důvody uvedené v napadeném Oznámení jsou natolik obecné, že z nich nelze seznat, na podkladě čeho stěžovatel dospěl zrovna k těmto závěrům. Stěžovatel sice městskému soudu pro složitost projednávané věci navrhoval účast odborníků při ústním jednání, avšak tímto postupem by nemohl zhojit nedostatky přezkoumatelnosti napadeného Oznámení. Nejvyšší správní soud nepochybně, že věcně jde o otázku velmi odbornou. Vysvětlení postupů (a jejich obsahu) až v soudním řízení je však při přezkumu rozhodnutí nepřipustné. Dostatečné odůvodnění mj. poskytuje žalobci možnost napadnout toto rozhodnutí a řádně se bránit proti jeho důvodům. To však není možné,

pokud se důvody případně nachází až ve vyjádření k žalobě případně vyjdou najevo při ústním jednání.

[39] Absence důvodu napadeného Oznámení byla důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. V napadeném Oznámení nejsou v potřebné míře uvedeny podklady, na základě kterých dospěl stěžovatel k závěru, že dochází k závažným změnám u plemene česká slepice zlatá kropenatá na úrovni sledovaných užitkových parametrů a genetické diverzity. Rovněž chybí zdůvodnění, na základě jakých zjištění dospěl stěžovatel k závěru, že návrh změn Metodiky nebyl předložen v požadovaném rozsahu a je natolik nedostatečný, že se o návrh ve smyslu § 14f odst. 5 plemenářského zákona nejedná. Nelze proto postavit na jisto, zda mohlo dle § 14f odst. 5 věty třetí plemenářského zákona rozhodnutí o zařazení druhu nebo plemene zvířete do Národního programu pozbyt platnosti.

[40] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[41] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Ve věci měl úspěch žalobce, protože mu Nejvyšší správní soud přiznal náhradu nákladů řízení za jeden úkon právní služby, který zástupce žalobce učinil v řízení o kasační stížnosti. Tím je sepis vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném od 1. 1. 2025]. Za tento úkon zástupci žalobce náleží odměna ve výši 4 620 Kč a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 450 Kč, tj. celkem 5 070 Kč bez DPH. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce doložil, že je plátcem DPH, je tato odměna a náhrada hotových výdajů navýšena o částku odpovídající DPH v sazbě 21 %. Celkem je tedy stěžovatel povinen uhradit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 6 135 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. července 2026

L. S.

David Hipšr v. r.
předseda senátu